

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

—El defecte més gros d'aquesta Constitució és que m'hagin pogut destronar.

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos
partits tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

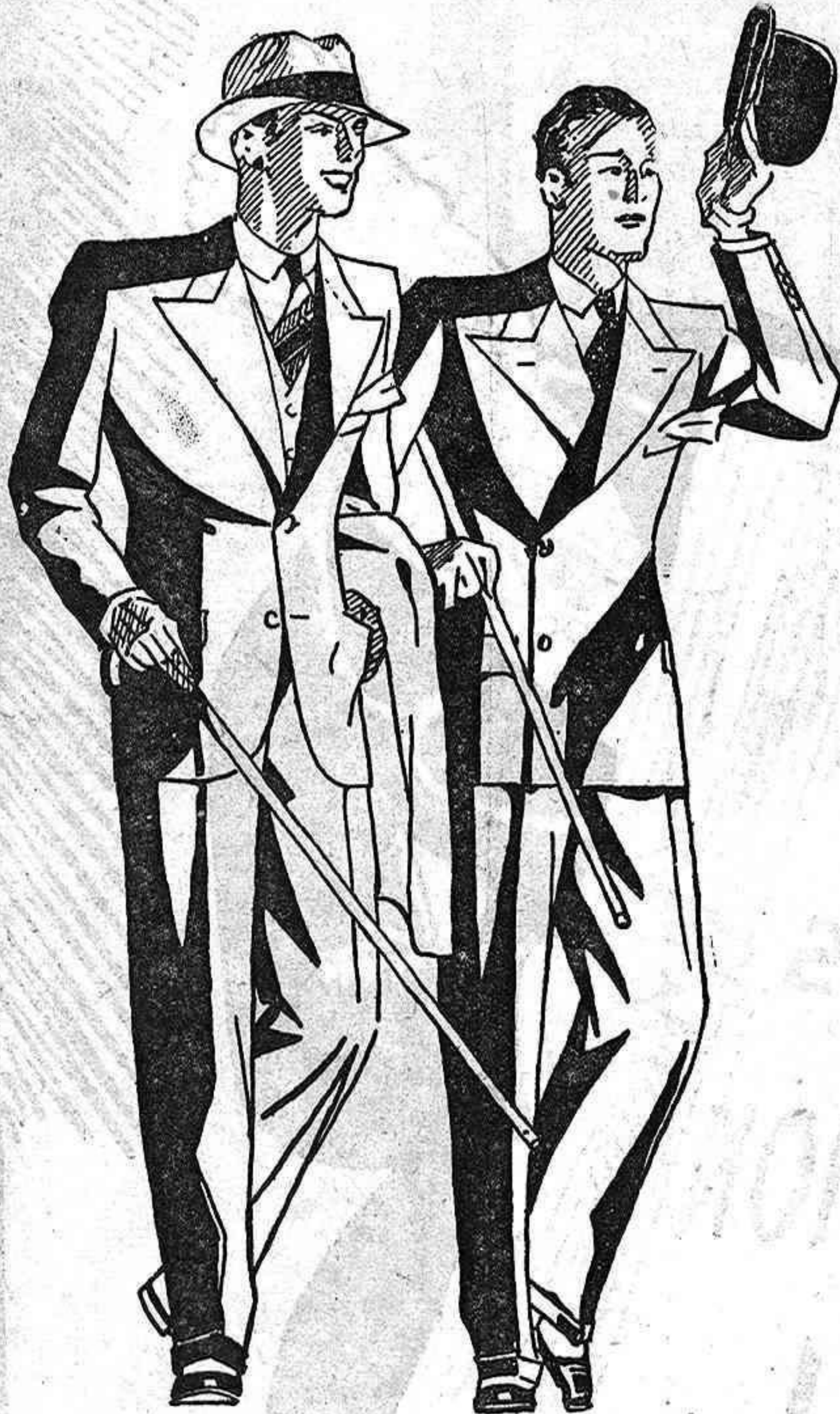
Voleu passar una bona estona?
Aneu al FRONTÓ NOVETATS

CLINICA GALLEGO

Vies urinàries - Matriu - Sífilis
Impotència - Diaterna - Raigs X

Director: Doctor J. RIU
Diumenges, de 10 a 1

Consulta: de 10 a 1 i de 4 a 9
NOU DE LA RAMBLA, 18

Ciudadà elegant i econòmic, el vostre
sastre i camiser no pot ésser altre que la

Casa BASTIDA

Passeig de Gràcia, 18-BARCELONA

Gran Basar de Sastreria i Camiseria Sistema Nordamericà

Allí trobareu el vostre vestit i la vostra camisa amb
totes les comoditats de preus. Ni liquidacions, ni re-
baixes de preus no poden res amb nosaltres. Sols els
55 anys d'experiència comercial permeten fer el que
fa la Casa Bastida.

En Sastreria tenim

100.000 vestits confeccionats paten des de 15 pessetes.
100.000 vestits confeccionats llaneta en gustos moderns,
tall anglès, a 40, 50, 60 i 75 ptes. els més supe-
riors.

100.000 pantalons confeccionats, des de 5 ptes. i classes
més superiors, a 8, 10 i 15 pessetes.

Amb un petit suplement us podem fer el vestit a la
mida, com també, si us precisa, tenim una secció que
ens permet lliurar-vos a la tarda el vestit encarregat el
matí.

En Camiseria tenim

100.000 camises de gran estil, a 4'95.

100.000 camises de diferents qualitats en zèfirs, pope-
lins i rayons, a 6, 8 i 10 ptes.

100.000 calçotets, des de 1'95 ptes.

100.000 samarretes, des de 0'95 cèntims.

100.000 pijames, des de 4'95 ptes.

En la camiseria a mida podem fer-vos estalviar un
50 per 100. Fem camises des de 8 pessetes, i de rayon
des de 12 ptes.

Encara que estem situats al Passeig de Gràcia, som
la casa més barata de Barcelona.

Obsequiem tots els compradors amb diferents pre-
sents i segells de la Caixa de Pensions per a la Vellesa
i d'Estalvi.

AVIS. — Els que de fora de Barcelona vulguin
servir-se de la nostra casa, poden escriure, i ad-
juntant 0'50 pessetes en segells, rebran figurins,
mostres i un sistema especial per a prendre's les
mides amb les instruccions per a rebre l'encàrrec
abans dels cinc dies.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ,
PENEDIDES, 8. - Telèfon 21361
(ARREPENTIDAS)
B A R C E L O N A

FORA DE BARCELONA :-
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
ESPANYA: trimestre 3 Pesseles
ESTRANGER: trimestre 5 Pesseles

CRONICA

De les vagues i altres coses

En unes recents declaracions fetes a un periodista barceloní fa cosa de dies Marcellí Domingo aconsellava al poble que cessés en la seva actitud de crítica constant per als homes que governen i que, sobretot, recobrés la serenitat, ara més que mai indispensable. El prohòom d'Izquierda Republicana es referia, concretament, a la qüestió de l'ordre públic, trontollant arreu del país, més que per altra cosa per un moviment resoltament producte d'una estranya inconsciència col·lectiva.

Cal realment, que sigui recobrada la serenitat. Es absolutament precís que es faci una examen de consciència del tot indispensable. Com a resultat immediat, deixaran de crear-se dificultats al Govern i, naturalment, la feina que farà des del seu alt lloc serà de molt més bona qualitat. No és pas difícil fer-se càrrec com costa de menjar el país en un ambient hostil o —i potser és pitjor— indiferent. De fet, totes les vagues plantejades, tots els conflictes de caràcter social tenen l'origen en una maniobra, sovint ignorada pels propis plantejadors, producte de les maquinacions més reaccionàries i més vils.

Sense adonar-se'n, les autèntiques classes obreres fan el joc a un feixisme vergonyant que, tan bon punt sigui l'amo del poder les destruirà implacablement. I no és pas que aquesta afirmació ens la inventem nosaltres, per a donar-li un valor de «papu». Totes les dictadures han pujat així. Els moviments italians i alemanys van anar precedits d'una forta actuació sindical, que va sucumbir a mans dels Hítlers o dels Mussolinis entronitzats.

El treballador ha d'esperar molt més d'un govern d'esquerres que no d'un d'emboscats dretistes. Es digui el que es vulgui, és una garantia de ferma reivindicació obrerista el fet que al davant de l'estat espanyol hi hagi un Azaña i davant la Generalitat un Companys que no pas, posem per exemple, un Gil Robles o un Cambó, respectivament. Ens prometan el que

voldran però tenim l'obligació de no deixar-nos sorprendre. Cal tenir present que, arribat el moment, preferirà deixar de banda les promeses i no claudicar en els seus programes, que, certament, no tenen res d'obreristes.

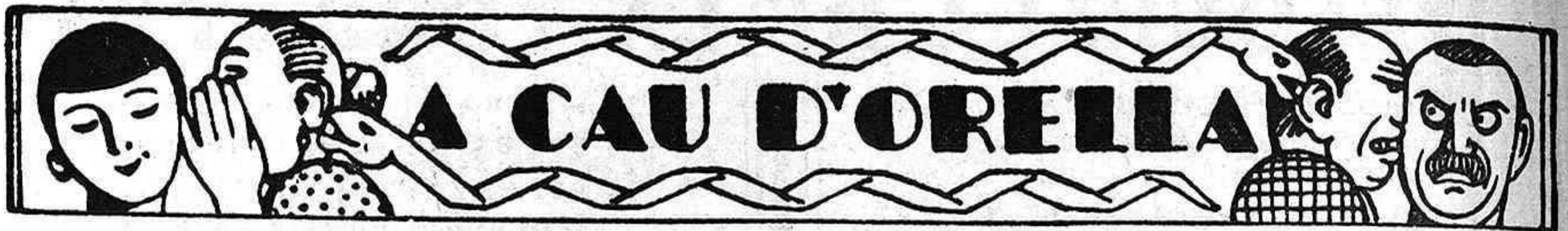
Això no és cap novetat. Tots ho sabem o, almenys, ho sospitem. Però ens manca la decisió necessària per a plantar-hi cara. Això és, en el fons, el que venia a dir Marcellí Domingo en les seves manifestacions de l'altre dia. Cal, doncs, que fem un bell esforç. Deixem el mal hàbit de trobar dolent tot el que surt dels consells dels ministres, ajudem-los com els ajudem durant les campanyes electorals, que, al capdavant, són els mateixos homes que hem votat i confiïm-hi. Ells no ens demanen pas altra cosa.

La vaga de les "Arts Gràfiques" va privar la sortida del número de la setmana passada

La vaga de les «Arts Gràfiques» va privar-nos, la setmana passada, de sortir com sempre. La benevolença dels nostres lectors—que hem reconegut i agraiït sempre—devia fer-los fer càrrec dels motius de la nostra absència i ens deuen haver justificat plenament.

S'ha resolt, ja, la vaga i amb la seva solució recobrem la normalitat. Com si res no hagués passat seguim la nostra numeració correlativa. Si bé el número present hauria hagut d'ésser el 2973, serà el 2972.

Aquest número ha estat visat per la censura

L'alcalde asceta

El senyor Carles Pi i Sunyer, alcalde de la nostra ciutat, quan la feina l'apreta (i això sol passar amb molta freqüència) té el costum d'isolar-se. Va a Montjuïc, en un dels departaments municipals, i s'hi reçlou. Només parla amb ell el seu fill, que al mateix temps li és secretari. Ara mateix s'ha tornat a tancar ab pany i clau i ningú no sap, exactament, quan en sortirà.

L'altre dia uns periodistes en parlaven, al departament de Premsa de l'Ajuntament.

—Es la primera vegada —deia un — que tenim un alcalde de clausura!

El bateig

Dissabte de la setmana passada al camp d'aviació civil, del Prat, van ésser batejats tres nous avions, destinats a la nova escola aeronàu-

tica de la Cooperativa del Treball Aeri. Foren padrines dels nous aparells les senyoretas filles dels senyors Companys, Pruners i Pi i Sunyer. El lector ja deu saber com va la cerimònia del bateig d'un avió. Es trenca contra el seu motor, simplement, una ampolla de xampany, d'una martellada.

Una senyoreta, acompanyada de la seva mamà, es mirava la cerimònia tota sorpresa.

—I quan els aviadors bategen els seus fills, no els fan mal? —va preguntar, finalment, a la mamà.

—I ara! Per què?

—Oh, vull dir en trencar-los l'ompolla pel cap...

Ajut als vaguistes

Un dels gremis francesos que s'ha declarat en vaga ha estat el dels salvadors de naufragats del Sena.

Però els salvadors són gent previnguda. Damunt la barana de cada

pont han fixat un cartellet molt expressiu:

«Suïcides, absteniu-vos. El Cos de Salvament fa vaga».

Se'ns assegura que dóna un resultat esplèndid.

La Volta a Catalunya

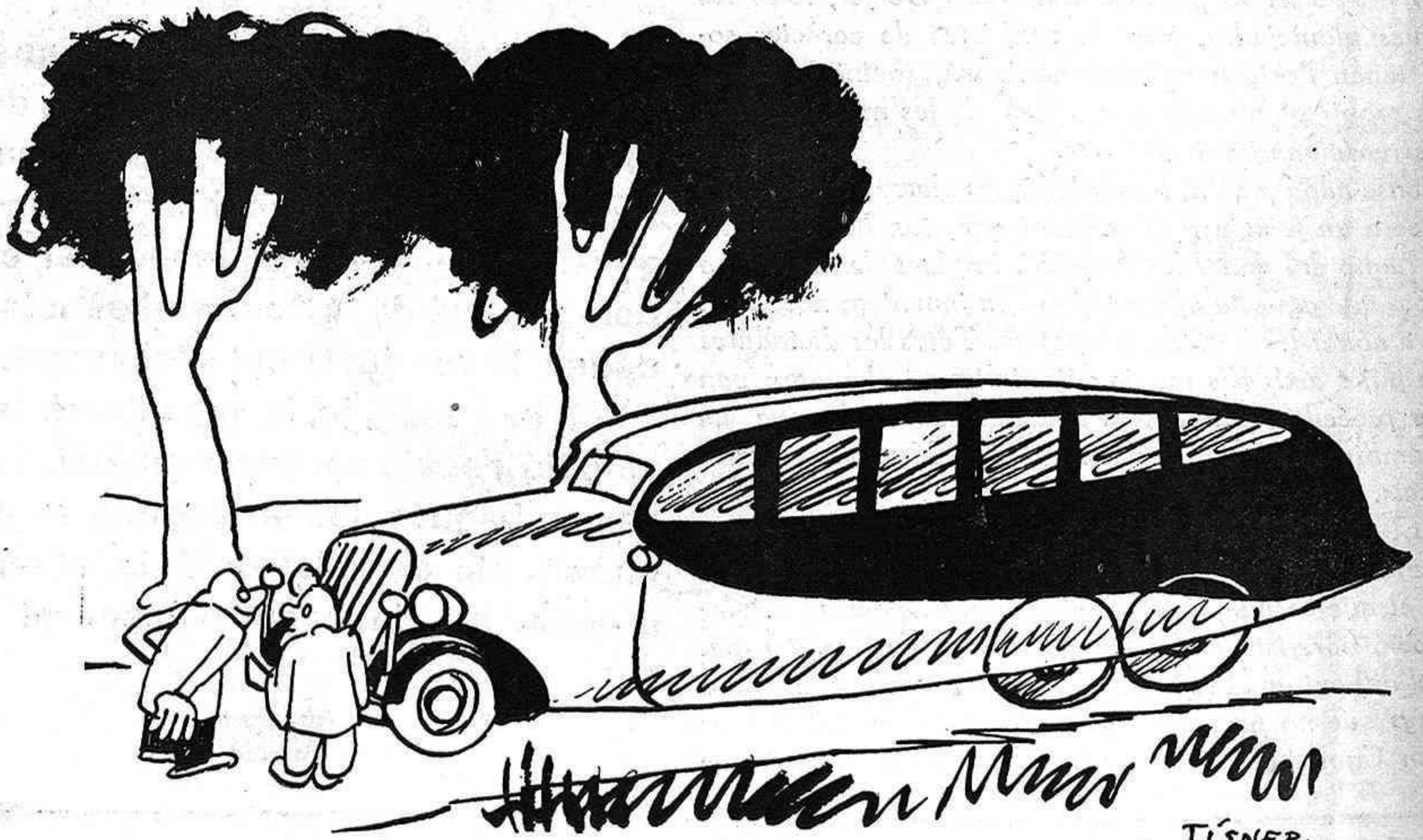
L'escriptor Lluís Capdevila dóna la Volta a Catalunya, seguint els ciclistes, per encàrrec del diari *La Humanitat*.

Nosaltres hem llegit les seves primeres cròniques. Podem assegurar formalment que enlloc no es parla ni de la Volta, ni dels ciclistes, ni de res que hi faci referència.

No sabem exactament per què, però ens recorda allò d'aquells sandvitxos de formatge sense panet i sense formatge.

L'empadronament al Somorostro

Diumenge passat va fer vuit dies

—Doncs jo, fins al final, vaig creure que guanyariem.
—Guanyariem què?
—L'antipatia general!

una comissió d'empleats municipals d'estadística va muntar una oficina ambulat a les barriades del Somorrostro, la Mar Bella i Pequín. Es tractava d'empadronar aquella bona gent, incapaç, pel que es veu, d'arribar-se fins a la Via Laietana a fer-ho pel seu compte.

Els diaris, han parlat poc o molt d'aquesta modalitat de confecció del cens d'habitants de la ciutat. Molts, però, han deixat d'explicar les peripècies que van passar els empleats municipals en missió a Pequín, al Somorrostro i a la Mar Bella.

Els ciutadans d'aquelles barriades es van pensar una pila de coses d'aquella cerimònia. Uns suposaven que es tractava d'unes noves eleccions. Altres creien de bona fe que d'aquella feta haurien de pagar nous impostos.

El més bo de tots, però, és el qui creia de bona fe que allò eren els preliminars per a l'elecció de President de la República.

Les conferències del senyor Cambó

L'il·lustre prohoms lligaire travesa una època de gran activitat. Cada dia té un centre del seu partit per a inaugurar. El diari de la casa en diu «Centres nous», per tal de donar la sensació que el partit s'infla.

Però se'ns assegura de bona tinta que en el que va de mes, el senyor Cambó ha inaugurat set vegades, set, un centre d'Horta.

Sempre plou sobre mullat

Llegim que ha descarregat un violent aiguat damunt el poble de Yesse.

Es allò que es diu: sempre plou sobre mullat!

Comentaris

Gil Robles, Ventosa, Calvo Sotelo i tots aquests

Tots aquests senyors, representants assalariats al servei del'Església, dels Bancs, del feudalisme i del feixisme han anat a veure el Cap del Govern per expressar-li la impossibilitat de pagar els jornals que els segadors demanen en les seves bases de treball per a la propera temporada d'estiu.

La S. de les N. no discutirà l'anexió d'Abissínia a Itàlia per tractar-se d'un fet consumat.

(Del diaris)

Ep, mestre! que es tracta d'un fet consumat!

Naturalment aquests senyors enyoren els jornals de vuitanta cèntims i el treball de sol a sol dels camperols sota un calor de 40°. Mentrestant ells, amb les seves amistançades se'n van a estiuar a la Costa Brava o amb el seu iots fan viatges de plaer pels mars suaus i platges daurades cantades per literats decadents.

Sí, sí; aquests senyors potser que tenen raó, senyor Casares Quiroga; tingui en compte que els Gil Robles, Ventosa, etc., etc.... deuen passar tranquils l'estiu.

Per altra part, sempre s'ha vist, que els rics han de sostenir llur opulència a costa de la fam dels treballadors.

Es clar que vostè, senyor Casares Quiroga, pot pensar també que si aquests senyors no accepten les bases presentades pels segadors, vostè es pot requisar els camps de blat, propietat d'aquests senyors i lliurar-los als treballadors.

I es clar que ho pot fer, senyor Casares Quiroga!

Vostè dirà!

Inconseqüent

Ara, el senyor Guerra del Rio, no sabem en nom de què, ha empla-

çat el Govern perquè dintre el termini d'un mes presenti un pla d'obres públiques per tal de posar remei al problema dels parats.

Aquest senyor o bé és un cínic o bé se li ha rovellat la memòria.

Perquè aquest senyor Guerra del Rio no es deu recordar que durant un grapat de mesos va ésser Ministre d'Obres Públiques...

Immundícies

Va venir l'Emiliano a Barcelona coincidint amb la vaga dels escorbriaires.

Després tothom s'ha adonat d'on provenia aquella pudor que es sentia pels carrers.

El públic té bon olfacte.

Aquests fills... de Déu...

Segons el seràfic «Correo Catalán» no hi ha cap mesura d'higiene social com la portada a cap a Itàlia i a Alemanya. En aquestes nacions han fet una labor lloable «expulsant els revolucionaris, agitadors i indesitjables de tota mena.

Si tenim en compte que el Papa va beneir els canons que havien d'assolar Abissínia, si tenim en compte que aquest venerable ancià

porta a cap una política demogrògica des del Vaticà contra tots els obrers del món, res no ens ha d'extranyar que els seus sequaços parlin de revolucionaris i d'indesitjables de tota mena.

Ara bé, aquests d'«El Correo Catalán» no poden ofendre ningú; els manca categoria; són «gent d'ordre».

En nom de Déu.

A Múrcia un capellà ha estat condemnat per haver matat un socialista. Malgrat que la seva carrinclona doctrina prohibeix matar.

I ara els diaris de la reacció es queixen de la intolerable persecució a la clerecia.

No ha estat res

Uns minyons feixistes van promoure dies passats un aldarull a l'Audiència amb motiu de la condemna d'un dels seus.

Els detinguts, ja són tots al carrer.

I fis a un altre, per a satisfacció dels papàs.

ALMOND

GLOSSARI

Dr. Martí i Julià

Han passat més de trenta anys i el recordo com si fos ara. A primeries de segle, uns minyons estudiants, dependents de comerç i merritoris, teníem constituïda una so-

cietat excursionista sota el nom d'un dels herois de les darreres llibertats catalanes. El nostre lleure dels matins de les festes, quan no fèiem sortides, era la visita al Dr. Martí i Julià, a l'Institut Frenopàtic de Les Corts de Sarrià, que ell dirigia. De llavors ençà, han passat moltes coses, però cap dels supervivents d'aquella petita entitat oblidarà segurament aquelles delicioses i alliconadores converses que teníem amb el Doctor. El "Doctor" era, per nosaltres, Domènec Martí i Julià i ningú més.

Ens rebia en una saleta situada en un pavelló prop de l'entrada, passada la reixa del jardí. Tot allò respirava certa tristesa i tenia l'apariència d'un cementiri. La saleta de rebre, austera i senzilla, semblava l'avantsala de l'administració d'una Necròpolis. En el jardí, ubac i silencios, diríeu que vèieu algun panteó i que anàveu a presenciar el pas d'un enterrament. De sobte, un grinyolar de claus us evocava una presó. Sentíeu passos forts damunt la sorra i apareixia cordial, radiant de satisfacció, el Doctor. El panorama havia canviat per complet. Ja no restava cap ombra de cementiri ni de presó. La presència de Martí i Julià, el qual, sovint, flairava amb plaer una flor que duia al trau, la seva veu càlida i precisa, el to nou, per a nosaltres, de la seva conversa, ens convertia aquell pavelló de l'Institut Frenopàtic en quelcom que tenia molt de temple i també de càtedra, perquè en sortíem sempre amb l'esperit més pur i amb una nova lliçó apresada.

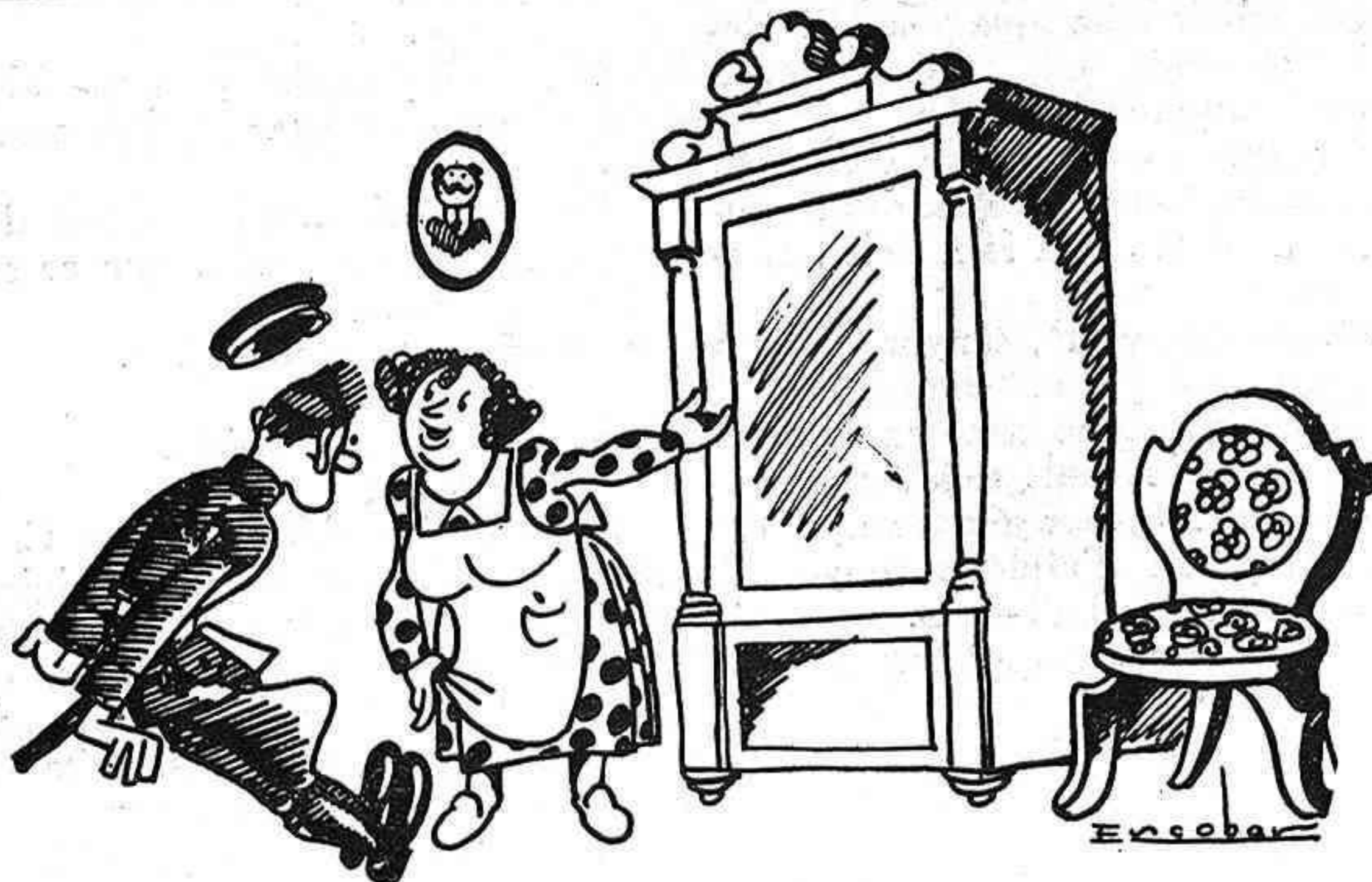
Nosaltres, jovenets tot fe i entusiasme, ens trobàvem més bé amb aquell patriota tan humà, tan obert, amorosit pels més nobles ideals de justícia i de renovació de tots els valors, que no pas amb altres figures del catalanisme, en les quals, apart tot el respecte que mereixien, hi vèiem —hi veiem encara— excés de pairalisme típic i de faramallà tradicionalista. Martí i Julià, era, per a nosaltres, la Catalunya moderna, avançada, de cara al món. La Catalunya dels altres, ens semblava anacrònica i massa "regional" exposada sobretot a un patrioterisme de cromolitografia.

I així era. Martí i Julià, des de les planes de "La Renaixença" primer, encara que amb timidesa, i en la presidència de la "Unió Catalanista" després, ja decidit i amb ardidesa, va defensar els grans ideals de reintegració nacional, d'alliberament de les consciències i de justícia social. Fou titllat d'heretge pels ortodoxes del catalanisme ranci. Si bé és veritat que a la "Unió Catalanista" hi cabia tothom, els liberals havien de posar sordina a llurs sentiments i havien d'admetre les expansions dels reaccionaris, o simplement dels tradicionalistes, en nom d'una tolerància que no més beneficiava els qui patien d'un mal que no volia soroll.

Martí i Julià tenia raó, perquè el que ell defensava era el mínim que havien d'acceptar els catalanistes que no volguessin convertir-nos en una nacioneta medieval. Tenia raó, i els fets ho demostren. Jo no sé la influència i paper que hauria exercit Martí i Julià si hagués viscut ara. M'ho penso, però ho callo. Era un cavaller de l'ideal i un senyor en tots els seus actes, en el noble i ampli sentit de senyoria. Pulcre i honest, no era baladrer, demagog ni efervescent.

Jo no sé si es podia imaginar mai que hom pogués bastir-li un monument. Jo crec que s'hauria estimat més una major expansió i comprensió dels seus ideals. Perquè diguin el que vulguin: el que Martí i Julià volia i sentia, el que abrandava la seva ànima d'apòstol i de patriota, és encara inèdit i moltes coses que semblen, o es preté que semblin, el triomf de la ideologia del Doctor Martí i Julià, no són més que un miratge il·lusori o una mistificació que fa bonic, però que no té més que façana.

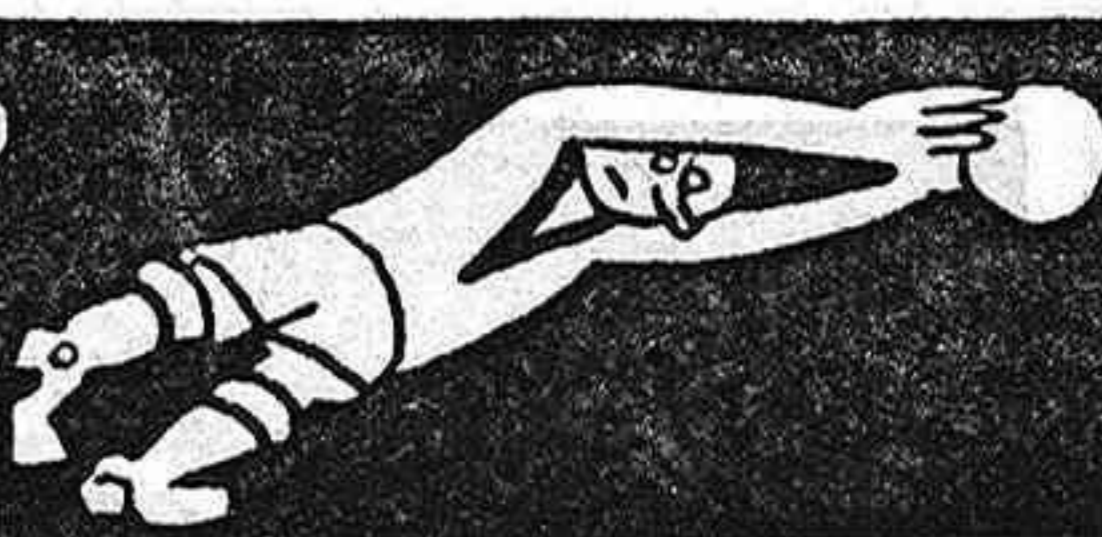
PANICAL.

DESARMAMENT

—Miri, jove, vostè mateix...!

Esports

CRONIQETA ESPORTIVA

La lliçó de la final

El Barcelona ha perdut a València davant el Madrid quan ens havien fet creure que tenia equip per arribar a Campió d'Espanya. El Barcelona ens portava enganyats; no és l'equip que cal per aconseguir un campionat ni cap títol nacional, perquè per guanyar cal fer un esforç màxim, i el Barcelona no té avui a la davantera els jugadors que li cal perquè aquest esforç màxim es produeixi en el moment decisiu. Creiem que més decisiu que una final, no hi ha cap partit que ho sigui.

Veient jugar el Barcelona a Mestalla, la figura de l'entrenador del club blau-granat s'agegantava davant nostre. Tot el que estàvem veient al camp era una revolució, era una evidència que els crítics consellers i saviassos haurien d'haver vist amb tot el seu valor.

El Barcelona no tenia davantera. Els defenses jugaven, els migs també anaven fent la seva comesa en cara que amb no gaire brillantor, però mantenien la davantera damunt la porta del Madrid amb insistència. Els davanterers no; els davanterers no van fer mai res que ens recordés que, a Mestalla, es jugava la Copa d'Espanya. Sense emoció, que era més en el públic que en els jugadors, anaven d'un cap a l'altre del terreny de joc com lliurant un partit d'entrenament sense importància.

Era ben cert que els jugadors del Barcelona a les Corts semblen un gran equip i que als camps forasters desapareixen per produir la sensació de jugar amb indiferència. La final es jugava a Mestalla i no a les Corts i sols per a aquest fet, a desgrat de fer-se en camp neutral, el Barcelona fou tot un altre que el que vam veure guanyar l'Ossassuna amb tant de coratge.

Ben clares es veien les indecisions de l'entrenador fent canvis a la da-

vantera en el curs de la temporada. Les vacances de Fernández per provar un altre jugador, el canvi d'Escolà per altres davanterers, les vacances de Raich.

La davantera blau-granat és una davantera que sols juga i es mou amb seguretat quan ha de "treballar en família". Es allò que passa sovint amb els nens prodigis que saben recitar versos i lluir les gràcies a casa, però que a fora de casa se'n donen vergonya.

La majoria dels partits de campionat de Lliga els havia jugats el Barcelona a les Corts en el curs de la primera volta, i a la segona, quan li van tocar partits a fora, descendí rapidíssimament en la classificació.

A la Copa d'Espanya ha passat quelcom semblant. Les Corts han dut l'equip a la final, amb el seu

marc d'entusiasme i de col.laboració franca que no ha mancat als jugadors ni a Mestalla en jugar la final; però l'equip ha fallat sempre a fora de les Corts. Fins en Vantolrà fallava.

Recordem que O'Connell quan era entrenador del Betis, l'any passat, ens havia dit sovint que el Barcelona no era equip per a competicions nacionals i ben clar ho van veure tots els qui erem a Mestalla diumenge.

I ara ¿què cal fer? En primer lloc els savis callar i deixar que parli la tècnica. L'entrenador del Barcelona té la paraula i amb ell la Directiva. Ara cal que el bon encert els acompanyi.

**

Catalunya no ha triomfat en futbol, però ha triomfat en la Volta a Catalunya, i, amb ella, Marian Canyardo, un valor del ciclisme nacional, fet en carreteres catalanes.

Per les rutes de Catalunya, l'estol dels corredors ha desfilat seguit del clam del poble que els animava. La Volta a Catalunya esdevé d'any en any la festa major de l'esport català. Cap prova esportiva com aquesta no enllaça tot Catalunya ni és viscuda per pobles i poblets.

Cal lloar la Unió Esportiva de Sants i cal també retre homenatge al nostre Canyardo, el valor del ciclisme nacional que semblava perdre's però que s'ha retrobat ell mateix.

AQUELL.

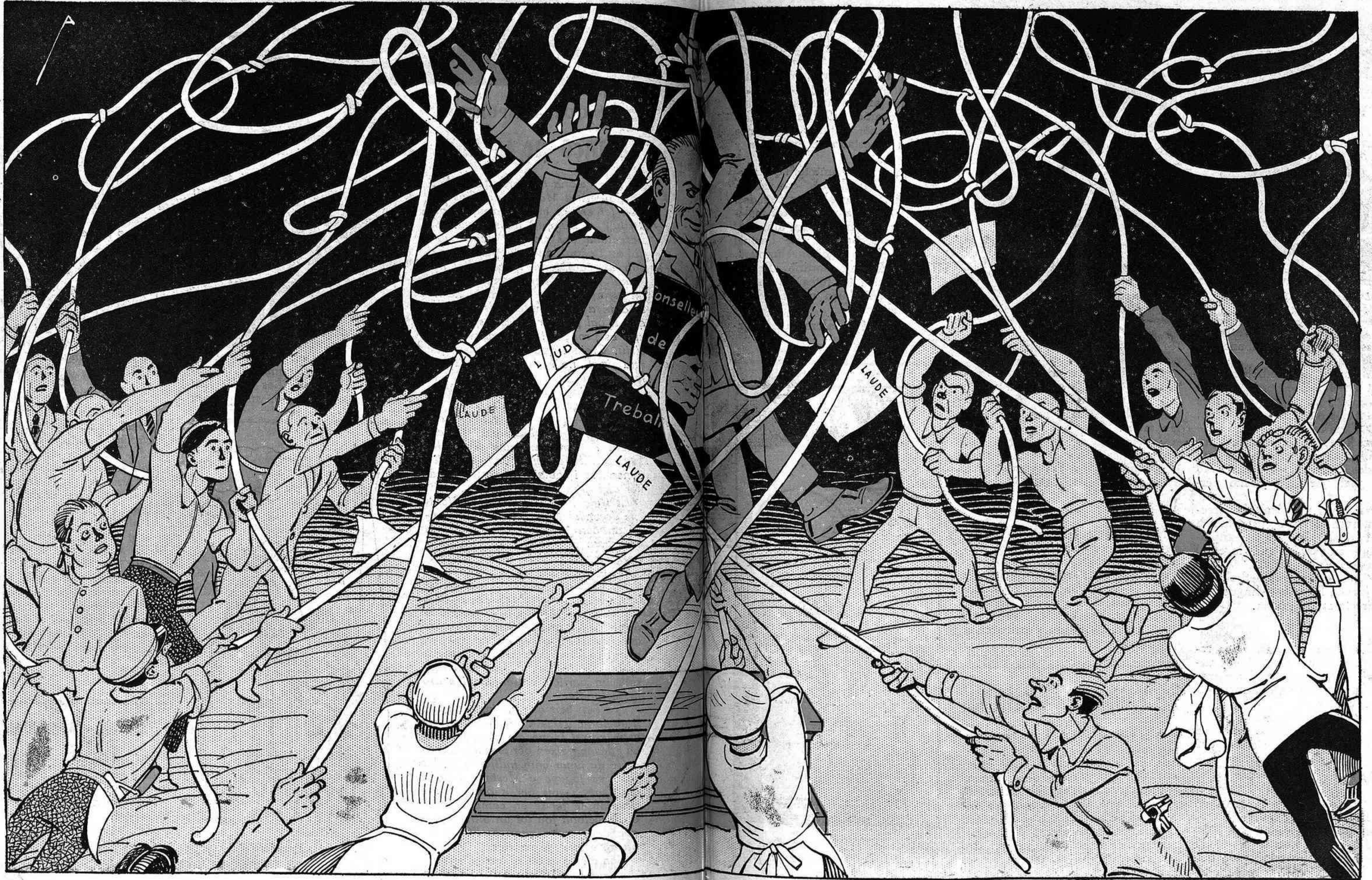
EL QUE VA AL DARRERA

Déu meu, feu que no hagin menjat mongetes...

Sagetes

Els esports petits, tenen les seves petites coses. Es allò que diem els catalans: «Home petit...»

Parlem ara del Basquetbol establiment-ne la comparança amb les coses petites, per alludir finalment un petit incident de «llengua!». «més que tu», «M... faràs!» i «Surt al carrer!», que es produí diumenge

—A VEURE SI AMB TANTES VAGUACABARAN PER FER-ME UN NUS!

—Deixarem l'«Alirón, Alirón», per l'any vinent!

als passadissos de la tribuna, al camp del Barcelona.

En Maunier, basquetbolista ben conegut i repòrter esportiu de «El Baúl Deportivo», té un geni més fulminant que els mixtos garibaldis.

Arrel d'una anada a Madrid, que li féu perdre en Dupré de «La Vanguardia», quan ja tenia les maletes facturades, cercava de topar-se amb en per plantejar una qüestió personal.

Hi van haver un parell de directes, intervenció dels espectadors (amb els quals Maunier ja comptava perquè no s'emboliqués la cosa) i la sang no arribà al riu.

Ignoràvem que el basquetbol, que fins el juguen les nenes, tinguéssin relació directa amb la boxa.

**

Sembla que es parlava de la revenja Micó-Primo Rubio. Cal asabentar-se de si en Micó va guanyar o si van ésser els àrbitres els qui van fer barrila.

Creiem que no arribarà a fer-se el combat i no pas perquè en Micó tingui por de repetir la cosa, sinó per no posar els jutges en evidència.

**

I ara que parlem de boxa volem dir quelcom d'en Fenoy.

L'han acarat darrerament a l'Auguier, un senyor que té un crèdit molt notable de boxador, però que ja liballen les dents, es posa ulle-

res per llegir i està a règim de sopetes.

Ja és hora que es decideixin a provar-lo amb un combat d'un xic més de transcendència perquè no ens resulti més tard un campió de laboratori.

Creiem que un plat massa fort potser encara no el pairia, però homes millors que l'Auguier, rebrien a les mans del de Gràcia.

**

No ho diguin gaire alt, però corren veus que hi ha un jugador sudamericà que s'entrena a les Corts i que havent d'anar al Ràcing de París, el Barcelona li ha fet proposicions perquè no passi la frontera.

Sembla, però, que ho tenen una mica negre i que no s'arribaran a entendre.

Els esgarips de «Renovación»

A la nostra ciutat es veu que sempre hi ha d'haver un diari o altre dels de la categoria dels desesperats. Quan un periòdic dels d'aquesta mena plega, de seguida en surt un altre, de manera que mai no ens quedem sense. Els tals diaris tenen com a principal divisa l'inconformisme més negre i més intens. L'inconformisme de tot. No hi ha res que vagi com cal, segons aquesta,

diem-ne, per dir-ne una cosa o altra, premsa.

Ara toca el torn a «Renovación». Ningú no en fa cas, entre altres coses per tal de no fer-los la propaganda gratuïta que, naturalment, no es mereixen.

Però hem llegit, avui, la manxeta, que resulta que és la que publiquen cada dia, amb lleugeres variants. Diu: «Llevamos 119 días de gobierno del Frente Popular. Llevamos 119 días de estado de excepción y censura».

Realment. Però amb tot i que nosaltres som tan liberals, ens decantem a creure que algunes vegades, la censura no va pas del tot malament. Però «Renovación», almenys, hauria de reconèixer que l'actual censura no apreta gaire. Altrament, «Renovación» no sortiria. Perquè si féssim justícia, totes les calúrnies que s'hi diuen no veurien la llum pública.

I, no podent calumniar, plegarien.

L'AUGMENT DELS BARBERS.

—Vostè sí que pot ben dir que el seu cap li val una fortuna.

croniqueta de la setmana

El govern francès ha foragitat el Borbó de la veïna República.

Pel que sembla l'«Alfonsito» s'entretenia a fer de conspirador.

El qui està sense feina bé s'ha d'entretenir en alguna cosa.

**

S'ha celebrat el 34 aniversari de la mort de Mossèn Jacint Verdaguer.

No han mancat ni les necrologies, ni les lloances, ni les paraules de glorificació...

Però han mancat les paraules de sinceritat. Com sempre.

Ningú no ha dit els noms dels turmentadors del gran poeta.

I seria hora que el poble els conegués.

**

El conseller Sr. Sagarra va voler, dies passats, fer una de les seves entrades còmiques en la sessió consistorial.

La cosa li va sortir tan malament, que fins en Codolà i Gualdo li va haver de picar la cresta.

Es van perdre els prestigis.

**

«Renovación» continua parlant de l'odiós monopoli de Pompes Fúnebres.

Es que quan feia d'alcalde el senyor Pic el monopoli era menys odiós?

**

Els diaris de dreta han començat aquest any la seva acostumada campanya contra els «maillots» a les platges.

Això no serà obstacle, també com cada any, perquè els capellans, vestits de paisà vagin a fer el nas a la platja de Sant Sebastià.

**

El requetè de Madrid en preparava una de les seves. Hauria corregut molta sang si no els hagues sin descobert el complot.

El Déu de les altures hauria quedat satisfet.

**

El general Fanjul ha complimentat el President de la República, que dona la casualitat que és el Sr. Azaña.

Quina escena s'han perdut les revistes cinematogràfiques!

**

El senyor Rovira Roure, càcic reconsegurat, va voler interpellar el Govern de Catalunya sobre la destitució de l'Ajuntament de Solsona.

I el senyor Rovira Roure va quedar tan malament que fins en Car-

reres Artau li va haver de dir que ho deixés córrer.

Tot un èxit.

**

«Renovación» l'altre dia feia brometa — de mal gust, naturalment — amb l'idioma basc.

Aquests dialectes són la seva obsessió.

**

Ara les dretes es queixen de la censura.

No és que a nosaltres ens agradi gens ni gota, però...

Que no es recorden del bienni 1934-36, senyors dretistes?

**

Ha ressuscitat Eugeni d'Ors. A nosaltres les veus d'ultratomba no ens emocionen.

**

En un editorial, el «Brusi» s'ha permès qualificar de cursileria l'homenatge de Catalunya a Pau Claris.

Molt propi del Brusi, el portantveu de l'aristocràcia...

**

Caricatures per Grau Elias, Boyls i Aluma.

Han refusat un quadre que el pintor Daniel Sabater, el pintor de les bruixes, el pintor filòsof, el comentarista plàstic de la vida, va presentar al Saló de Barcelona.

I danvant d'aquesta decisió del Jurat d'admissió el pintor Sabater ha reaccionat exposant en una galeria d'art la obra «Siglo XX» que ha estat el quadre refusat.

Presenta aquesta obra amb uns comentaris literaris que reproduïm.

Diu:

«Y cuando sale un artista con la libertad de un pájaro, le persiguen los aguiluchos de diferentes clases... y lo destrozan a picotazos.»

I després afirma:

«Un pintor lo encontrarás fácilmente, pero un artista... ¡cómprate una lupa!»

Millor que qualsevol comentari per la nostra part, ens sembla

aquestes paraules que expressen fidelment l'esperit del pintor Sabater.

Ens complau molt de reproduir-les.

**

Ja tenim «Don Jovino» fora. Una vellesa prematura ha fet que li insinuessin la conveniència d'ésser jubilat.

Però, ai! el trobarem a faltar.

No estem sobrats de diversions per a prescindir de certes coses.

Ha dit Honori Maura que «Pèrez Farràs debió ser fusilado».

I pensar que un home així es diu Honori.

«Deshonori» li escauria millor.

**

Sí, senyors; «Renovación» ha declarat, en lletres de pam, la guerra a España.

**

Qui és el director de «El Matí»?

Es el Sr. Hebrard?

Es el Sr. Millet?

El dubte ens mata.

**

Al Poliorama s'ha estrenat una nova niciesca d'en Muñoz Seca.

A la platea només se sent parlar castellà.

**

Llegim que «Nosaltres Sols» aniran des d'ara amb els d'Estat Català.

Així no aniran tan sols.

**

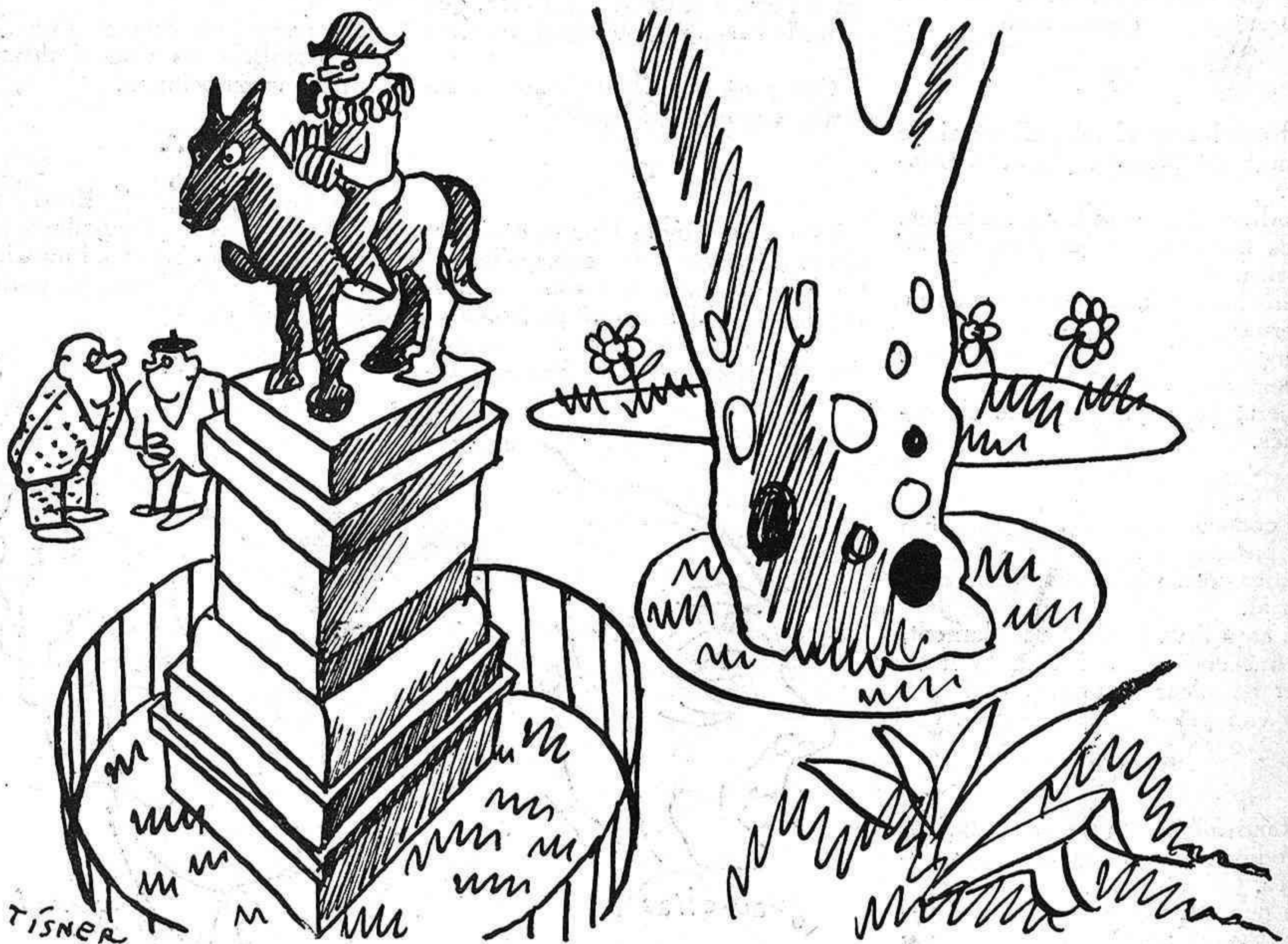
Diu el P. Gabana, a «El Correo Catalán»:

«¿Com s'ha d'aplacar la Divina Justícia per tantes injustícies i tantes ofenses?»

I acaba demanant diners.

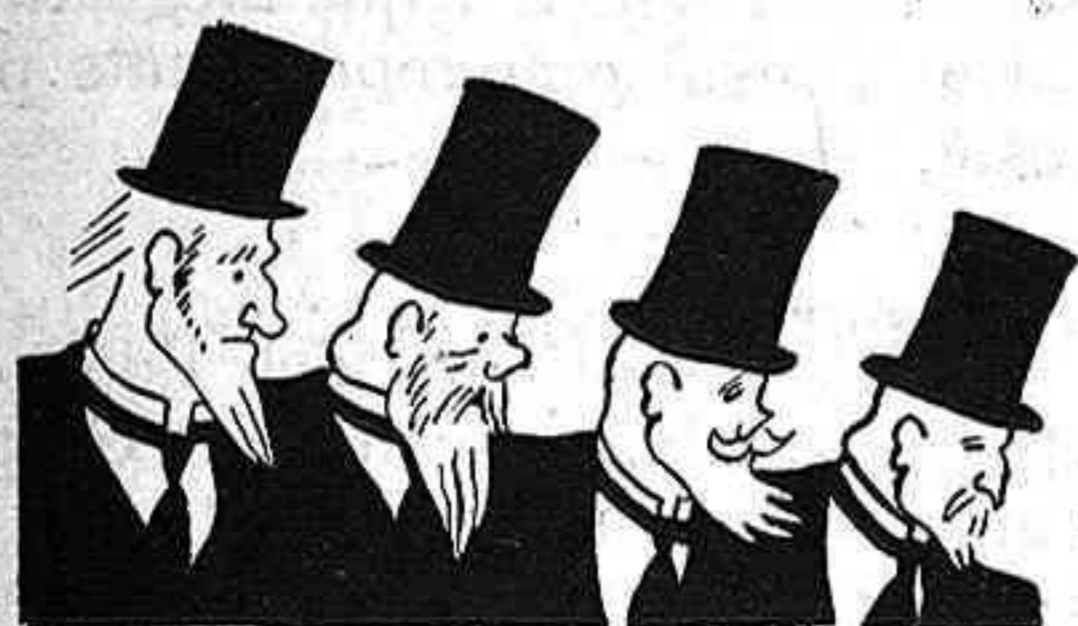
Jo s'ho pensaven, oi?

**

—Què me'n dius, de la Passionària?
—Que m'apassiona.

La Lliga encara parla de les seves joventuts...

Les Joventuts de la Lliga han passat ja dels quaranta. Quanta coqueteria!

**

Les forces vives han llençat un manifest.

Les signatures ja les deuen conèixer. Són aquelles dels temps de Martínez Anido i Arlegui.

**

Diu «Renovación»:

«Emiliano Iglésias, carn del poble, aristòcrata de la intelligència, pensador que sabé estudiar i sabé ensenyar...»

Reproduïm això per què també els nostres lectors, tenen dret a divertir-se.

**

Sembla que ja no esclatarà la guerra a Xina.

La S. de les N. encara no hi havia intervingut.

Radio Esquella E. A. & A. D. 34

A les 8.—Hora oficial.

A les 8'5.—Hora extraoficial.

A les 8'09.—Música en discos. De tant en tant, anuncis.

A les 9'45.—Discos d'anunci, musicals.

A les 10.—Servei metereològic. «El temps que està fent», conferència a càrrec d'Adrià Gual.

A les 10'52.—«Les estrenes de la setmana de Nadal», crítica cinematogràfica.

A les 11.—Retransmissió de «Marieta Cistellera».

A les 14.—Nova retransmissió de «Marieta Cistellera».

A les 15.—Anuncis i discos.

A les 15'22.—Entrada còmica pel clown Castanys.

A les 18'09.—Conferència del popular dibuixant Alady. Tema: «Esquerres i dretes».

A les 19.—Nova retransmissió de «Marieta Cistellera».

A les 20.—Hora exacta, donada pels rellotges de la Universitat i de la Plaça d'Espanya, simultàniament. Premi al qui la doni més aviat.

A les 22.—Recepta culinària del dia.

A les 23'05.—Notícies de tot el món. Notícies de la Volta a Catalunya. Parlament del guanyador de l'etapa.

A les 24.—Fi de l'emissió. Records als catalans absents de la Pàtria.

A les 24'05.—Himne de Riego.

Teló enlaire

«La cançó de la Filla del Marxant», de Josep Maria de Segarra, ha fet la fi d'en Cagalàstics. Ha durat, escassament, tres hores. En canvi, la «Marieta Cistellera», d'En Salvador Bonavia va rajant que és un gust.

Es un d'aquells misteris que mai no acabem d'entendre. Perquè es digui el que es vulgui, l'obra de Josep Maria de Segarra és setanta quatre vegades millor que no la del fabricant de calendaris.

**

Se n'ha anat la companyia castellana de Valeriano León i Aurora Redondo. Ens han colonitzat una miqueta més.

**

En «Pancho Macho» l'eximíni, l'eminent, l'il·lustre Ernesto Vilches té ocasió, una vegada més, de lluir el seu profund art teatral a base de les grans caracteritzacions i les grans *machines*.

Sentiríem extraordinàriament no opinar com gairebé la resta dels ciutadans barcelonins, però hem de confessar que l'home no ens agrada gens ni mica.

**

Enlloc de parlar de «La Plasma-toria», que la fan al Poliorama, direm un dels acudits que s'hi expliquen:

—«Lutero ha reencarnado.

—»Ah, sí?

—»Sí. Y tiene abierta una tienda en Madrid.

—»Una tienda?

—»Si, señor: una lutería.»

—A la meua barberia tiren bombes.
—Doncs jo m'afaito sol.

Esquellots

Ara resulta que el nostre perin-clit i fonedís Oriol Anguera de So-jo, mentre fou ministre del Treball del govern cedista-radical, destina-va part dels cabals que havien d'es-merçar-se en serveis sanitaris a sub-vencionar misses i funcions religio-ses en els establiments benèfics. No importa que la Constitució que ell va prometre en ocupar el càrrec de ministre, prohibís aquestes despeses. Volia quedar bé amb l'Església... pagant els altres. A més, ell devia pensar que primer era la sa-nitat de l'ànima que no pas la del cos, i que no hi feia res que molts malalts no tinguessin llit si uns quants capellans i monges feien bu-llir l'olla.

**

Segueix el deliri de vagues sen-se solta ni volta, deliri que aca-barà com el foc d'encenalls; molt fum, una mica de pudor i ua grapat de cendra. No és que els obrers no tinguin raó, car els en sobra. El que passa, és que són joguina d'u-nes dotzenes de frenètics o d'agents de l'altra banda de barricada que han escollit el moment menys oportú per a promoure gresca. Mentre el Govern republicà ha d'atendre a-questes coses, no té temps per a en-degar la reforma social, verament revolucionària, que podria portar a terme recolzat per una immensa ma-joria, ni tampoc exigir les responsa-bilitats que calguin als personatges i personatgets del bienni blanc o negre, digueu-ho com volgueu. Pre-cisament, potser, és això el que es vol demostrar. Quan no hi serem a temps, vindran els marramaus dels badocs.

**

Uniformes per a guàrdies civils falsificats, camises vermelles i bla-ves per a revolucionaris de per riu-re, camises verdes o negres per a «señoritos» feixistes. Què es prepa-ra, un concurs de disfresses o un ball rus? Això de rus, no ho diem amb cap doble sentit. A Rússia van fer una revolució. I ací, més que a Rússia, estem a riscos de semblar-nos a Bàbia.

**

Dictadura roja? Dictadura ne-gra? Cap. Si hi ha algú que ha-

gi de treure el bastó i donar garro-tada de cec, ha d'ésser el poder re-publicà per tal d'imposar a tot déu el respecte que es mereixen les es-sències del nostre règim.

**

En un de tants mítings celebrats aquests dies per tal d'«enfortir» les posicions del «Front Popular», un energumen dels que ara s'estilen va parlar de fer el boicot a la premsa que critiqués o blasmes certes efer-vescències vaguístiques. El «cama-rada» que així parlava deu vanar-se d'esperit fort i liberal, no tenint en compte que la seva proposta entra de ple en els procediments inquisi-torials emprats pel Tribunal del Sant Ofici en no permetre la discus-sió dels actes considerats infal.li-bles. I per a arribar a aquest trist resultat, hom parla de la dictadura proletària?

**

Francesc Cambó torna a trobar-se en ple dinamisme oratori. Diu-menge va pronunciar dos discursos en altres tantes entitats de «Lliga Catalana». En un d'aquests parla-ments, va blasmar els qui, en mo-ments de prova com els actuals, amaguen els diners o fan vaga de despeses. —Jo us convido, digué,

a despendre fort. Es fàcil que li diguin: —Passi vostè primer, se-nyor Francisquet. I que afegeixin: —Ens considerem representats per vostè.

**

En l'altre discurs del líder de «Lliga Catalana», cantat al Centre Catalanista Doctor Robert, féu la següent sensacional declaració: —Més que profetes, hem d'ésser pa-triotes...

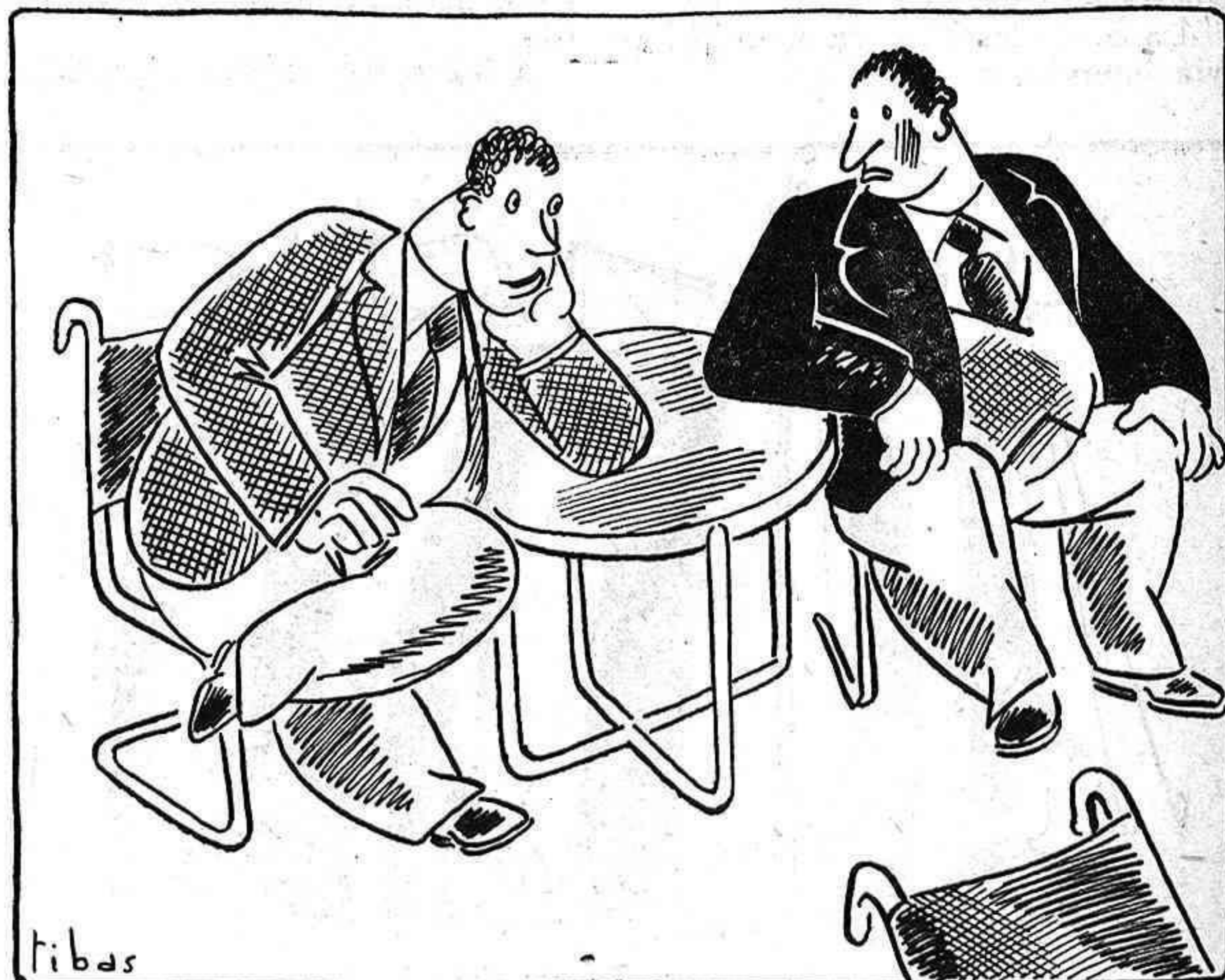
Es veu que després de l'èxit ob-tingut amb les profecies, el senyor Cambó llença l'esponja al reng i abandona. Ara bé; si amb el pa-trioteisme obté els mateixos resultats que amb les profecies...

**

Una pregunta que es fan milers de ciutadans i que ens temem que res-ti sense resposta. Per què no han estat reposats encara en llurs càr-recs Pèrez Farràs, Ricart, Escofet, Bosch i altres militars amnistiats? Qui és que s'oposa, si gosa donar la cara, a aquesta mesura de justí-ca republicana? Qui es tem o qui es vol fer content?

**

Xang - Kai - Xec, Kuang - si, Tcheng Tohi Tang, Knatung, Sang

—I els que mai no fem res ¿com ho hem de fer per a declarar-nos en vaga!

—I per què s'ha suïcidat aquest home.
—Perquè no ven. Qui vols que compri aquests específics, si tallar els cabells val una fortuna.

Che Yuan... Qué és això? La imitació onomatopèica d'una peça de jazz-band? Simplement, un joc de noms de generals i de pobles que es treuen el fetge a l'Àsia... amb permís de la Societat de les Nacions.

**

S'ha clos, sense pena ni glòria, la Fira de mostres o del que vulguin, celebrada a Montjuïc. El que encara resta i perdura, és el castell de mala anomenada. Pacència, que encara pot tornar a servir...

**

Diguem'ho sense embuts. Les Hurdes tenen dret a ésser redimites i civilitzades, però no a manar tal com són. En cap cas, han d'infiltrar-se a Catalunya com pretenen alguns colonitzadors que tiren de la veta. Ja en tenim prou amb la F. A. I., «Falange Española» i els contingents del Transmiserià.

**

Serà possible que algú ens digui, ens expliqui i ens mostri per què serveix la censura, quins mals evita i quins benifets rendeix al règim republicà? Perquè amb censura i tot, la fantasia vola i creix i el que no deixen dir als diaris, ho escampen des dels safareigs místics coneguts per confessionaris on es repeteix cada dia el miracle dels pans i dels peixos.

Si el Negus sabés el català i conegués a fons els nostres homes i coses, més d'una vegada s'hauria recordat del conte atribuït a Albert Llanas, en oir o llegir els darrers parlaments-escusa del ministre Eden.

En efecte, Anglaterra va excitar Abissínia per tal que no desdís davant de l'ambició del Duce. Els etiòps van creure amb l'ajut dels anglesos i al darrera d'ella amb el de la Societat de les Nacions. Si no hagués estat així, no haurien emprès la lluita. Doncs, bé; ara surt Eden, com aquell personatge del nostre conte, i ve a dir al Negus: —Anem, anem, que encara rebria jo!

**

Reflexions d'un botiguer que mai no està content:

—Diuen que aviat s'acabarà la

vaga de la dependència mercantil. Tan de bo s'acabés amb tanta facilitat la vaga de compradors!

CORRESPONDENCIA

Roman.—Ciutat.—Amb tota sinceritat us diem que és dolent.

Roseta.— Banyoles.— De bon grat l'hauríem publicat, però faci's càrrec del to del periòdic.

Petrònio.— Deixi's d'art i tiri l'art.

Timonet.— Es més vell que el Passeig de Colom.

Tonet.—No us dic «demà m'ha afaitareu» perquè ens deixem la barba.

Xatet.—Al cove per dolent.

IMPOTENTS

Per a recuperar les forces sexuals perdudes, preneu el

VITEFOSFOR (Gotes)

ES GARANTITZA EL RESULTAT AL PRIMER FLASCO: MAI NO PERJUDICA

PREU: 9'30 (timbres inclosos)

Venda en Centres d'Es específics i Farmàcies

FALSIFICACIO D'UNIFORMES

Com poden veure amb cada uniforme hi va el bigoti corresponent.